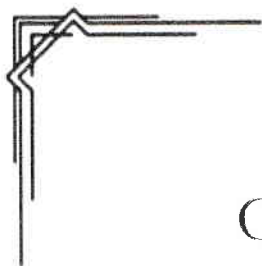

LIBDIS | We know
b
AGATHA CHRISTIE

NEMESIS

Traducere din limba engleză
MONICA NECHITI

LITERA
București

CAPITOLUL I

UVERTURA

După-amiaza, Miss Jane Marple avea obiceiul să-și despătorească cel de-al doilea ziar. În fiecare dimineață, i se livrau acasă două ziare. Pe primul, Miss Marple îl citea în timp ce-și sorbea ceaiul de dimineață – asta, bineînțeles, dacă jurnalul sosea la timp. Băiatul care aducea ziarele avea un mod deosebit de ciudat de a-și organiza timpul. Nu de puține ori cotidienele erau livrate de un băiat nou sau de vreunul care îi ținea temporar locul celui dintâi, și fiecare avea propriile idei privind ruta pe care trebuia s-o ia când își îndeplinea slujba. Poate pentru ei acest fapt reprezenta o rupere a monotoniei. Dar clienții obișnuiți să-și citească ziarul devreme, ca să se pună la curent cu diverse bârfe savuroase înainte de a pleca spre autobuz, tren sau alt mijloc de deplasare la locul de muncă, erau enervați dacă ziarele soseau cu întârziere, deși doamnele de vârstă mijlocie sau cele în vârstă,

care locuiau pașnic în St Mary Mead, preferau deseori să-și citească ziarul la micul dejun.

Astăzi, Miss Marple citise cu nesaț prima pagină și câteva articole din cotidianul pe care îl po-reclise „Cotidianul Cu-de-toate“, aceasta fiind o aluzie ușor satirică la faptul că ziarul ei preferat, *Daily Newsgiver*, după ce își schimbase proprietarul, oferea acum – spre iritarea ei și a altor prieteni de-ai ei – articole despre moda bărbătească, cea pentru dame, probleme de suflet de-ale femeilor, concursuri pentru copii și scrisori cu diverse plângeri din partea unor femei, reușind cu destul succes să scoată orice știre cu adevărat interesantă din cuprinsul lui, cu excepția primei pagini sau a vreunui colț obscur, unde era practic imposibil să o vezi. Fiind de modă veche, Miss Marple prefera ca ziarele pe care le citea să fie într-adevăr ziare care să ofere știri.

După-amiază, după ce-și luase gustarea și mo-țăise douăzeci de minute într-un fotoliu special cumpărat, cu speteaza înaltă și dreaptă, numai bun pentru spatele ei reumatic, Miss Marple deschisese *The Times*, care merita o lectură mai atentă. Nu că *The Times* mai era ce fusese odinioară. Deosebit de enervant la *The Times* era faptul că nu mai puteai găsi ceea ce căutai. În loc să-l parcurgi de la prima pagină până la ultima și să știi unde se află orice articol, astfel încât să poți trece lejer la articolele mai speciale despre subiectele care te interesau,

acum existau tot felul de întreruperi ciudate în acest jurnal respectabil. Brusc, două pagini erau dedicate călătoriei în Capri, informație însoțită de ilustrații. Sportului i se acorda o importanță mult mai mare decât se întâmpla în vremurile trecute. Știrile de la tribunal și necrologurile rămăseseră oarecum fidele tradiției. Nașterile, căsătoriile și decesele, care odinioară se bucuraseră de atenția lui Miss Marple în primul rând datorită poziției lor importante în cadrul ziarului, migraseră spre o secțiune diferită din *The Times*, deși în ultimul timp – după cum remarcase Miss Marple – ajunseseră să fie puse aproape întotdeauna pe ultima pagină.

Miss Marple își îndreptă atenția mai întâi asupra știrii principale de pe prima pagină, dar nu zăbovi mult asupra ei, deoarece era aceeași cu ceea ce citise în acea dimineață, cu toate că era tratată într-o manieră parcă mai serioasă. Își aruncă ochii pe cuprins. Articole, comentarii, știință, sport; apoi își urmă obiceiul – întoarse ziarul și străbătu cu privirea știrile despre nașteri, căsătorii și decese, după care își propuse să se ducă la pagina dedicată corespondenței, unde întotdeauna găsea ceva amuzant; de acolo, trecu la registrul oficial publicat de curtea regală, pe aceeași pagină găsin-du-se în acea zi și noutăți de la casele de licitații. Deseori, tot acolo era plasat și câte un scurt articol pe teme științifice, dar Miss Marple nu-și

propuse să citească așa ceva, căci rareori înțelegea vreun cuvânt.

Frunzărind, ca de obicei, ziarul până la rubrica de nașteri, căsătorii și decese, Miss Marple își zise – așa cum o făcuse nu o dată – „Este foarte trist, ce-i drept, dar în ziua de azi lumea e interesată numai de *morți!*“

Copii încă se nășteau, dar era foarte puțin probabil ca numele părinților să îi fie cunoscute lui Miss Marple. Dacă ar fi existat o coloană în care să fie trecuți nepoții, poate că ar fi existat surpriza plăcută a recunoașterii unor nume. Ar fi putut să-și zică: „Ia te uită, Mary Pendergast are o a *treia* nepoată!“, deși până și ceva de genul acesta ar fi fost destul de improbabil.

Aruncă o privire peste secțiunea Căsătorii, fără însă să acorde o atenție prea mare, căci majoritatea fiicelor și fiilor vechilor ei prieteni se căsătoriseră deja de mulți ani. Ajunse la coloana Decese, asupra căreia se concentra ceva mai mult. De fapt, se concentra destul de mult încât să fie sigură că nu trece cu vederea vreun nume. Alloway, Angopastro, Arden, Barton, Bedshaw, Burgoweisser – (oh, Doamne, ce nume *nemțesc*, dar se pare că a decedat în Leeds). Carpenter, Camperdown, Clegg. Clegg? Oare era unul din familia Clegg pe care o cunoștea? Nu, se părea că nu. Janet Clegg. Undeva în Yorkshire. McDonald, McKenzie, Nicholson. Nicholson? Nu. Din nou,

nu era un Nicholson pe care să-l cunoască. Ogg, Ormerod – „asta trebuie să fie una dintre mătuși“, își zise. Da, probabil că da. Linda Ormerod. Nu, nu o cunoscuse. Quantril? O, Doamne, asta trebuie să fie Elizabeth Quantril! 85 de ani. Ei bine, zău așa! Își închipuise că Elizabeth Quantril murise cu câțiva ani în urmă. Ce chestie să trăiască atât de mult! Și întotdeauna avusese o sănătate atât de delicată! Nimeni nu se așteptase ca ea să apuce bătrânețile! Race, Radley, Rafiel. Rafiel? Ceva o opri. Numele acela îi era familiar. Rafiel. Belford Park, Maidstone. Belford Park, Maidstone... Nu, nu își amintea de adresa aceea. Nici o coroană trimisă. Jason Rafiel. Ei bine, era un nume neobișnuit. Miss Marple bănuia că-l auzise pe undeva. Ross Perkins. Acesta chiar că putea să fie... nu, nu era. Ryland? Emily Ryland. Nu. Nu cunoscuse vreodată o Emily Ryland. „Cu profundă dragoste din partea soțului și a copiilor.“ Da, foarte frumos, sau foarte trist – depinde din ce unghi priveai.

Miss Marple lăsă ziarul deoparte, aruncându-și leneșă privirea pe careul de cuvinte încrucișate, în timp ce se chinuia să-și dea seama de ce numele Rafiel îi era atât de familiar.

– O să-mi vină mie în minte, zise Miss Marple, știind din proprie experiență cum funcționează mintea bătrânilor. O să-mi amintesc, n-am nici o îndoială.

Se uită pe fereastră în grădină, își întoarse apoi privirea și încercă să-și scoată gândul acela din minte. Grădina reprezentase un motiv de mare bucurie și, de asemenea, al unei activități susținute pentru Miss Marple timp de foarte mulți ani. Iar acum, din cauza agitației doctorilor, lucrul în grădină îi fusese interzis.

Odată încercase să se opună acestei interdicții, dar ajunsese la concluzia că era mai bine totuși să facă așa cum i se recomandase. Își aranjă scaunul astfel încât să-i fie incomod să privească grădina dacă nu dorea neapărat să vadă ceva anume. Oftă, își luă săculețul cu lucrul de mână și scoase din el o mică jachetă de lână pentru un copilăș, pe care aproape o terminase. Spatele și fața hăinuței erau deja gata. Acum trebuia să se apuce să împletească mânecile, lucru care o plictisea întotdeauna. Două mâneci, ambele identice. Da, foarte plictisitor. Totuși, era o culoare roz drăguță, lână roz. Stai puțin, asta îi aducea aminte de ceva. Da, da, de numele pe care tocmai îl citise în ziar. Lână roz. Mare albastră. Marea din Caraibe. O plajă cu nisip. Soare. Ea împletind și - da, desigur, domnul Rafael. Excursia aceea pe care o făcuse în Caraibe. Insula St Honoré. Cadoul făcut de nepotul ei Raymond. Și-o aminti pe Joan, nevasta lui Raymond, spunându-i: „Vezi să nu te amesteci în vreo crimă, mătușă Jane. Asta nu-ți face bine“.

Ei bine, nu dorise să se amestece în vreo crimă, dar așa se întâmplase. Pur și simplu. Doar pentru că un maior bătrâior, cu un ochi de sticlă, insistase să-i spună tot felul de povești lungi și plictisitoare. Bietul maior – oare cum îl chema? Domnul Rafiel și secretara lui, domnișoara... domnișoara Walters, da, Esther Walters și valetul-maseur, Jackson. Își reamintea bine acum. Ia te uită! Bietul domn Rafiel! Așadar, murise. De multă vreme era conștient că urma să moară. Chiar îi spusese asta. Se părea că rezistase mai mult decât anticipaseră medicii. Fusese un om rezistent, un om încăpățânat – un om foarte bogat.

Miss Marple rămase pe gânduri, cu andrelele mișcându-se neîncetat, dar cu mintea departe de lucrul de mână. Se gândea la răposatul domn Rafiel și își amintea tot ce putea despre el. Desigur, nu fusese un om pe care să-l poți uita cu ușurință. Avea în minte destul de clar imaginea lui. Da, avusese o personalitate puternică și fusese un om dificil, irascibil și uneori șocant de bădăran. Totuși, nimeni nu-i purtase pică pentru comportamentul lui necioplit. Miss Marple își amintea și asta. Da, fusese extrem de bogat. Venise însoțit de secretară și de valet, un maseur profesionist. Nu putea să se deplaseze cu ușurință fără ajutor.

Însă acel valet-maseur avea un caracter cam dubios, își zise Miss Marple. Domnul Rafiel era uneori extrem de grosolan cu el, dar celălalt

nu părea să se supere. Și asta, desigur, fiindcă domnul Rafiel era atât de bogat.

„Nimeni nu l-ar plăti așa cum fac eu, afirmase Rafiel, iar el știe prea bine asta. Totuși, se pricepe la ceea ce face.“

Miss Marple se întrebă dacă Jackson? Johnson? rămăsese cu domnul Rafiel. Dacă rămăsese încă aproape un an, cât se părea că trecuse de atunci. Miss Marple își închipuia că nu. Domnul Rafiel era genul de om căruia îi plăcea schimbarea. Se plictisea de oameni, de felul lor de-a fi, de chipurile lor, de vocile lor.

Miss Marple îl înțelegea. Uneori și ea simțea același lucru. Acea însoțitoare a ei, nepoata aceea, atât de prevenitoare, înnebunitoare cu vocea ei alintată.

- Ah, zise Miss Marple, ce schimbare în bine față de...

Oh, Doamne, uitase cum o cheamă! Domnișoara... domnișoara Bishop? Nu, nu era domnișoara Bishop. Of, Doamne, ce dificil era!

Gândurile i se întoarseră la domnul Rafiel și la... Nu, nu era Johnson, era Jackson. Arthur Jackson.

- Of, Doamne, repetă Miss Marple, întotdeauna încurc toate numele. Desigur, la domnișoara *Knight* mă gândeam. Nu la domnișoara *Bishop*. Oare de ce îi zic domnișoara Bishop?

Răspunsul îi veni singur în minte. De la șah, desigur. O piesă de șah. Un cal. Un nebun.¹

- Cred că data viitoare o să-i spun domnișoara Castle când o să mă gândesc la ea, sau domnișoara Rook². Deși ea chiar nu este genul de om care să tragă pe sfoară pe cineva.³ Nu, sigur nu e. Și oare cum o chema pe secretara aceea drăguță pe care o avea domnul Rafiel? A, da, Esther Walters. Așa este. Mă întreb ce s-a întâmplat cu Esther Walters. A moștenit banii? Probabil o va face acum.

Miss Marple își amintea că domnul Rafiel îi spusese ceva despre asta sau poate ea... Of, Doamne, ce neclare sunt lucrurile când încerci să-ți amintești ceva cu oarecare exactitate! Esther Walters. O afectase destul de serios povestea aceea din Caraibe, dar sigur avea să-i treacă. Parcă era văduvă, nu? Miss Marple spera că Esther Walters se recăsătorise cu un om blând, amabil și de încredere. Deși părea puțin probabil. Esther Walters, își zise, avea un talent deosebit în a se îndrăgosti de genul de bărbați nepotrivii pentru însurătoare.

Miss Marple își îndreptă din nou gândurile spre domnul Rafiel. Se preciza să nu se trimită flori. Nu că ea ar fi intenționat să trimită flori domnului Rafiel. El ar fi putut cumpăra toate florăriile din

¹ În engleză, denumirea pieselor de șah: knight - cal, bishop - nebun

² Termeni care denumesc tura de la șah

³ Rook - și „pungaș, șarlatan“